

ALEX

Fa uns anys, quan encara era un adolescent, l'Àlex va descobrir que era diferent. La troballa li provocà una sensació de vertigen tal que va decidir assajar diverses fórmules per neutralitzar-la. Per donar cos a la "diferència" l'Àlex va modelar un personatge curiós: sorneguer, seductor, observador incansable i intel·lectualment cultivat. Les noies li diuen que el troben seductor, però també escolta altres veus. Amb el seu crani afeitat pulcrament i els seus ulls ametllats pot semblar (depèn de com el miris) un gravat de Godin o una escultura de la dinastia Ming. La tonalitat morena de la seva pell, però, denota el seu mestissatge: *el meu pare és negre, d'avantpassats africans. La mare té la pell molt clara, molts dels seus familiars són rossos.* Sovint s'expressa amb vehemència. Amb els dos dits de cada mà imita l'entre comes per tal de subratllar la intenció d'algunes frases. Somriu i alhora és conscient que amb el seu somriure pot enderrocar les defenses del seu interlocutor. I sap com treure'n profit. S'expressa amb un català que sorprèn per la seva correcció. Conversem un dolç matí al Museu d'Història de Catalunya. D'alguna manera, ell està escrivint una plana de la nostra història.

Per trencar el gel, xerrem d'això i d'allò i l'Àlex comenta que li agradaria col·laborar a la revista del Lambda de forma regular escrivint sobre mitologia clàssica. Com és que t'atrau la mitologia greco-romana?

Sempre m'ha agradat molt. Sóc colombià, però he tingut una educació molt "clàssica", el que s'entén per humanista. I la mitologia grega és la que ha perfilat la cultura occidental, mentre que la mitologia americana va ser esborrada amb l'evangelització. I aquesta és l'educació que vaig tenir. M'explico: de petit, l'escola m'era molt hostil. Jo era el "mariquita" de la classe. No jugava a futbol, no tenia novies, no sortia amb una colla d'amics... Patia un gran rebuig i era objecte d'escarni i d'agressions, explícites i implícites, tant per part dels nens com de les nenes. El meu refugi era la casa familiar, on em tancava a llegir o, més ben dit, a devorar llibres: recordo llegir *El Quixot* amb 11 o 12 anys. I després van venir Homer, Wilde, Sartre... I l'origen cultural de totes aquestes lectures era (i és) la mitologia grega, que em fascinava. La meva adolescència va ser sinònim de solitud, així que els llibres es van convertir en els meus amics.

Em crida l'atenció que les noies no es possessin al teu costat.

És que el problema del masclisme no és que els homes siguin masclistes, sinó que les dones ho són. S'ha de tenir molt clar que són les dones les que permeten als homes ser masclistes. A Colòmbia el masclisme està tan arrelat que és difícil arribar a comprendre la profunditat i complexitat del fenomen.

Fins quan vas patir aquest entorn tan advers?

Fins que vaig entrar a la universitat a estudiar psicologia. Aleshores vaig començar a parlar, a fer amics, a conèixer altres nois gais, a sortir fora de casa. I també fou llavors quan vaig sortir de l'armari amb la família.

I com van reaccionar a casa?

Des que jo era ben petit ja s'ho imaginaven. Quan vaig fer l'outing, diguem-ne, "oficial", el pare s'ho va prendre molt bé i a la mare li va costar una mica. Suposo que és perquè la responsabilitat de l'educació dels fills recau més en la mare i s'ho prengué, en un primer moment, com un error personal.

Els teus amics gais de Colòmbia també ho van tenir tan fàcil a casa?

En general, sí. Igual que no és el mateix ser gai a Barcelona que ser gai a Ripoll,